

Дзян Чън не познаваше Фреди Мейкин.

Чън се върна във Виена през септември за началото на третата си година като преподавател по приложна компютърна наука във Виенския технически университет и през следващия месец възстанови рутинния си режим от там, от където го беше прекъснал за лятната ваканция.

Той изнасяше лекции два пъти седмично във Виенския технически университет, водеше упражнения на три групи, беше научен ръководител на четирима докторанти, като заедно с това преследваше и собствените си изследователски интереси. Чън беше еднакво популярен и сред преподавателите, и сред студентите.

Той живееше в стара жилищна сграда на десет минути бавен ход от университета. Купуваше си пресни продукти от близките магазини и рядко напускаше квартала за друго, освен за да ходи на работа. Готвеше с особена грижливост, живееше подреден живот и позволяваше на страстта си към кодирането и математическите задачи да се разпростира в свободното му време. Всеки ден тичаше по бягаща пътека в резервната спалня.

Веднъж на всеки две седмици в неделя (почивният ѝ ден между две туристически обиколки) при него идваше Уей Дзюн, екскурзовод на групи китайски туристи, обикалящи

Европа. Готвеха си заедно вечеря и разговаряха, понякога излизаха и се разхождаха, но никога до някоя от туристическите забележителности, после се оттегляха в спалнята и се отдаваха на непринуден секс. Всеки втори понеделник рано сутринта Уей оставяше Чън в леглото и отиваше да посрещне следващата си група. Чън я чакаше да излезе, след което веднага ставаше и оправяше леглото.

Въпреки че университетът беше близо до историческия център на Виена, Чън ходеше там само веднъж седмично, за да се срещне с Марина Михайлова, която преподаваше азиатска история в намиращия се наблизо Виенски университет. Те се бяха запознали на академично социално събитие предишния декември и сега по няколко часа всяка сряда следобед играеха шах в кафе „Гринщайдъл“ на Михаелеплац.

Масата им винаги беше запазена и те почти не обръщаха внимание на туристите, нито на малкото редовни посетители и на един трийсет и няколко годишен мъж сред тях, който обикновено седеше на съседната маса и четеше роман на английски. Макар и по-възрастната професор Михайлова всеки път да поглеждаше, за да види заглавието на книгата, която четеше техният съсед, Чън, изглежда, изобщо не го забелязваше.

Чън със сигурност не го разпознаваше и нямаше представа, че той е експерт по проследяване и наблюдение на свободна практика, който работеше за частна фирма в Мюнхен и по-нататък неизвестно за кого. Чън не знаеше, че четящият човек може да разпознае всеки от студентите в групата му, че знае точно как реже чушките, как деликатно, почти притеснено, си издухва носа, всичките му дребни навици, как обува чорапите си, колко често ходи до тоалетната сутрин и вечер, как движи костеливите си рамене над

Уей Дзюн в леглото, как изглежда лицето му след коитус, а то изглеждаше по същия начин, по който изглеждаше след тичане.

Не, Дзян Чън не познаваше Фреди Мейкин, но Фреди познаваше Дзян Чън едва ли не по-добре, отколкото познаваше себе си.

2

Чън беше в кухнята и подготвяше продуктите. Беше средата на следобеда и нямаше да започне готвенето още два-три часа, но той често извършваше такава предварителна подготовка. Направи марината и сега сръчно разрязваше две пилешки бутчета.

Фреди следеше всяко негово движение. Повече от всичко му доставяше удоволствие да гледа как Чън готви. Имаше нещо грациозно в готвенето му, то приличаше на малък балет. И по някакъв начин му напомняше за онази съзерцателност, която Фреди искаше да има в собствения си живот – както и с всичко друго, когато Чън готвеше, изглеждаше, че светът беше изчезнал и той съществуваше изцяло в момента.

Сега Чън сложи пилето в маринатата, обърна парчетата три пъти, за да се увери, че са покрити добре, а движенията му подсказваха, че извършва древна церемония. После си изми ръцете, върна се към масата и събраните там продукти за готвене, но когато се наведе по-близо към монитора, за да види какво следва, Фреди почувства леко разводняване в зрението си.

Затвори очи и ги държа затворени няколко секунди, но вече знаеше какво се случва. Колкото и да му беше приятна готварската презентация, колкото и да искаше да види какво следва по-нататък, всеки момент щеше да го връхлети очна

мигрена, за пръв път от три-четири седмици насам.

Опита се да се отпусне, като държеше очите си затворени, за да забави пристъпа. Понякога това помагаше, но той знаеше, че най-вероятно след двайсетина минути няма да може да се фокусира върху монитора пред него, че ще вижда всичко като през калейдоскоп, а отделните части ще са безразборно размесени.

Пак погледна монитора, за да се увери. Джинджифил. Да, Чън режеше джинджифил и тънките филийки се отделяха под нежния натиск на ножа. Но колкото повече гледаше, толкова повече фокусът му се изплъзваше и се размазваше.

Знаеше, че няма друг избор, освен да приключи работния ден и да се прибере. Беше неделята, в която Уей Дзюн не идваше, затова знаеше точно как ще протече остатъкът от следобеда и вечерта на неговия приятел Чън. Всичко и без това щеше да се запише и предаде, но макар и да бяха минали четири седмици от началото на новата учебна година, Фреди със сигурност знаеше, че в работещата като часовник вселена на Чън няма да има отклонения.

Фреди провери устройствата и тръгна да излиза. Лео му беше наел този апартамент в сградата на Чън и вероятно беше предположил, че Фреди ще живее там. Но той беше решил, че е по-добре да има друго място, където да се прибира, особено при толкова дългосрочна задача като тази – да бъдеш затворен на едно и също място през цялото денонощие без съмнение беше сигурен начин да се побъркаш.

И сякаш имаше нужда от напомняне за тези опасности, щом излезе и затвори вратата след себе си, той чу звук от вече празния апартамент; не само звук, а някой, който съвсем ясно произнесе името му.

– Фреди.

Знаеше, че там няма никой и че това е илюзия, а може би и

страничен ефект на мигрената. Все пак се поколеба, застана до затворената врата и поиска да провери, защото разпозна гласа и знаеше, че той принадлежи на отдавна умрял човек. По гърба му преминаха студени тръпки, което го накара да тръгне. Това беше мигрената, само мигрената.

* * *

Не срещна никого на излизане от сградата. Когато преди малко повече от година започна следенето, за известно време се притесняваше, че Чън ще го вижда и ще започне да го разпознава. Но Чън изобщо не разпознаваше хора, често дори и собствените си студенти, а в квартала и в града Фреди не изпъкваше особено, беше само един небрежно облечен трийсет и няколко годишен мъж, вероятно компютърджия, журналист или университетски преподавател.

До дома му се стигаше за двайсет минути, времето беше хубаво и необикновено топло за края на октомври, затова той реши да тръгне пеш, а не да чака трамвая. Аурата вече беше започнала да играе пред дясното му око и раздробяваше картината, но той се съсредоточи върху ходенето, дишаше дълбоко и отхвърляше напрежението от раменете си.

През първата част на пътя му имаше хора, главно местни жители – родители с малки деца, двойки, тийнейджъри по двама или по трима, които се радваха на следобедното слънце. Той не им обръщаше много внимание, неясно ги възприемаше, главно по звуците и присъствието им, а не по размазаните образи, които достигаха до мозъка му.

Когато се приближаваше към къщи, вече почти нямаше други хора, а неговата улица се оказа напълно пуста. Това беше едно от нещата, които му харесваха в жилището му, че то изглеждаше сякаш необитаемо, населено беше с несемей-

ни професионалисти или двойки без деца, които използваша апартаментите си по-скоро като място, където да ношуват, а не да живеят – имаше чувството, че всички наематели след една-две години ще са напуснали.

Вътре в сградата беше същото, пълна тишина, в която стъпките му по стълбите призрачно отекваха. И едва когато извади ключа си, дочу нещо невероятно рядко – шум от вътрешността на някой от апартаментите. Той замръзна, по гърба му преминаха студени тръпки, но този път шумът не беше илюзия.

Зрението му започна да се прояснява, което означаваше, че самото главоболие скоро ще започне. Трябваше да вземе болкоуспокояващи лекарства, но също така трябва да се отпусне, а докато слушаше шума раменете му се свиха и стегнаха, защото звукът не само че не беше въображаем, а идваше изпод неговата врата.

В спалнята му имаше някой, който тропаше и по звуците изглеждаше, че изважда чекмеджета и ги хвърля на пода. Фреди почти виждаше движенията на неканения гост, а слухът му компенсираше нарушеното зрение, което донякъде все още присъстваше.

Преди няколко дни той беше видял полицейска кола, паркирана пред сграда от другата страна на улицата, а после дочу как двама души си говорят, че е имало обир, един от малкото случаи на оживление в квартала. Но без значение дали беше крадец или нещо по-лошо, той не беше сигурен какъв е най-добрият начин да реагира.

Извади телефона си, но се отказа, като осъзна, че ръцете му треперят, дори и ръката, която държи ключа, после усети напрежение и празнота в стомаха си, нещо, което не беше изпитвал от години и което се опитваше да изличи от спомените си.

Но имаше само една възможност. Той хвана ключа с две ръце, за да спре треперенето, и безшумно го превъртя в ключалката. Сигурно беше крадец – този път не *можеше* да е нещо по-тревожно – но сърцето на Фреди бързо заби, появи се първите болезнени прободания зад дясното око и макар че вече отваряше вратата, той не беше сигурен дали постъпва разумно.